DEBUT · BEGINNING

13

A WINTER MAGIC

A WINTER MAGIC

Ferdinando Frega

GILLETTE: ISANG MAHIKA NG TAGLAMIG

Isang mainit na lungsod sa Mediterranean, sa loob ng mga hangganan ng Italya, ang kumupkop sa akin sa loob ng animnapu't isang taon: isang di-mapakaling katawang naghahanap ng tunay nitong dimensiyon, at isang isip na nakatira na sa Amerika.

Ang aking Amerika. Ang nagpapaiyak sa akin tuwing tumitingin ako sa watawat, na nagpapabilis sa tibok ng aking puso sa mga paraang imposible. Ang balang araw ay kukupkop sa akin, naghihintay na tanggapin ako sa kaibuturan ng kanyang lupa.

Sa araw na iyon ako nakatanggap ng tawag mula sa aking tita. Sinabi niya sa akin na namatay na ang aking lolo at lola. Katandaan.

Tatlong daang kilometro ang pagitan namin, ngunit walang bagay at walang sinumang makapipigil sa akin. Sumakay ako sa aking kotse at nagmaneho. Makalipas ang apat na oras, dumating ako.

Sarado ang bahay. Isang kapitbahay, nang makita ako, ang bumati sa akin at nag-anyaya sa akin sa loob para magkape. Ngunit hindi iyon ang oras ko.

Lagi kong hawak ang mga susi ng bahay. Isang tipikal na katangian ng Frega: ang pag-iwas sa problema ay laging mas mabuti kaysa sa paghahanap ng solusyon. Ganoon kami.

Pumasok ako. Naaamoy ko pa ang bahay, ang mga silid, ang mga aparador, ang kusina, at ang fireplace na sumama sa akin noong taglamig ng 1977, noong labindalawang taong gulang pa lamang ako. Wala na roon ang lahat ng lumisan. Ngunit naroon pa ang mga alaala.

Hinila ako ng likas na pakiramdam patungo sa atik.

Dalawang maliliit na daga ang bumati sa akin. Hindi man lang natakot. Naroon sila na parang hinihintay nila ako, na parang kailangan nila akong gabayan patungo sa isang bagay.

Inakay nila ako sa isang maletang karton, sarado, nababalot ng makapal na alikabok.

Itinulak ako ng kuryosidad na buksan ito. Mukhang nasiyahan ang dalawang daga, na parang natapos nila ang isang gawain.

Sa loob, may natagpuan akong isang kuwaderno.

Isang natatanging sulat-kamay, puro malalaking titik, hindi mapagkakamalan. Sa aking ama ito.

May petsa ang isang kuwento: Pebrero 21, 1955. Nagkataon, eksaktong araw ng aking kapanganakan — iba lamang ang taon. Isinulat niya ang mga linyang iyon sampung taon bago ako dumating sa mundo.

Sumusulat siya sa Diyos.

Humiling siya ng isang pamilya, isang asawa, at mga anak. At isa sa partikular: isang batang lalaki. Papangalanan niya itong Ferdinando, ayon sa kanyang ama. Ngunit hindi doon nagtapos ang kanyang hiling.

Napaiyak ako nang matindi. Natakot akong mabasa ang kuwaderno, kaya lumipat ako sa mode na humihikbi nang walang luha. Ang ginagamit ko lamang sa buhay, sa harap ng mga babae — isa sa mga paraan ko para mapasuko sila, isa sa mga paraan ko ng pandaraya. Ako si Frega.

Detalyado ang kanyang paglalarawan kung paano niya gusto ang kanyang anak. At, nang hindi na pinahahaba, sa huli ay natagpuan ko ang aking sarili. Kung sino ako.

At iyon ang isa sa mga sandaling iyon na tinanong ko ang aking sarili ng iisang tanong:
Sino ang aking ama?

Ang talaangkanan na ang gumawa ng iba. Dahil kasama ng tanong na iyon, kasama ng aking apelyido, kasama ng kung ano ako, laging itinatanong ng mga tao ngayon ang parehong bagay:
Totoo ba ang mga Frega, o mga manloloko sila? Kaunti sa pareho. Kami ang mga Frega.

Humiling ang aking ama sa Diyos ng isang anak na lalaki.
Ipinagkaloob ng Diyos ang hiling.
Ngunit mali ang paghahatid.
Amerikano ang modelo.
Dumating ito sa Italya.

Nando